

The Human Rights Advisory Panel

Building D, UNMIK HQ Prishtinë/Priština, Kosovo | E-mail: hrap-unmik@un.org | Tel: +381 (0)38 504-604, ext. 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 13. децембар 2013.

Предмет бр. 146/09

Љубица БУЉЕВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 13. децембра 2013. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН
гђе Франсоаз ТУЛКЕНС

Уз помоћ

г. Андреја Антонова, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложу сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, доноси следеће закључке и препоруке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 1. априла 2009. године и уписана је 30. априла 2009. године.
2. Дана 13. јануара 2010. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Дана 30. новембра 2010. године, Комисија је поновила свој захтев.

3. Дана 7. децембра 2010, жалилац је доставила свој одговор.
4. Дана 27. маја 2011. године, жалба је прослеђена Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС)¹, како би се добиле примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалбе.
5. Дана 11. јула 2011. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
6. Дана 27. октобра 2011. године, Комисија је прогласила жалбу прихватљивом.
7. Дана 28. октобра 2011. године, Комисија је проследила своју одлуку СПГС-у и затражила УНМИК-ове примедбе на меритум жалбе, као и копије истражних списа који се односе на предмет.
8. Дана 16. августа 2013. године, СПГС је доставио УНМИК-ове примедбе на меритум жалбе, заједно са релевантном документацијом.
9. Дана 6. децембра 2013. године, Комисија је од УНМИК-а затражила да потврди да ли се достављање списа у вези са предметом може сматрати коначним. УНМИК је доставио свој одговор истог дана.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

A. Општи преглед догађаја²

10. Предметни догађаји су се одиграли на територији Косова након успостављања Привремене управе мисије Уједињених нација на Косову (УНМИК), јуна 1999. године.
11. Оружани сукоб током 1998. и 1999. године између српских снага с једне стране и Ослободилачке војске Косова (ОВК) и других оружаних групација косовских Албанаца с друге стране добро је документован. Након неуспеха међународних напора за решавање сукоба, 23. марта 1999. године, Генерални секретар Северноатлантског споразумног савеза („НАТО“) објавио је почетак ваздушних напада на Савезну Републику Југославију (СРЈ). Ваздушни напади су почели 24. марта 1999. године, а окончани су 8. јуна 1999. године, када је СРЈ пристала да повуче своје снаге са Косова. Дана 9. јуна 1999. године, Међународне безбедносне снаге (КФОР), СРЈ и

¹ Списак скраћеница и акронима коришћених у тексту налази се у приложеном Прилогу.

² Списи на које се Комисија позива при навођењу овог општег прегледа догађаја су следећи: ОЕБС, „Како је виђено, тако речено“, 1. том (октобар 1998 – јун 1999.) и 2. том (14. јун – 31. октобар 1999.); тромесечни извештаји Генералног секретара УН-а о Привременој управи мисије Уједињених нација на Косову; Годишњи извештаји полиције УНМИК-а (2000, 2001.); Фонд за хуманитарно право „Отмице и нестанци не-Албанаца на Косову“ (2001.); Фонд за хуманитарно право „Косовска књига памћења“ (<http://www.kosovometomybook.org>); УНМИК-ова канцеларија за нестала лица и судску медицину, Извештај о активностима 2002-2004; Европски суд за људска права, *Бехрами и Бехрами против Француске и Сарамати против Француске, Немачке и Норвешке*, бр. 71412/01 и 78166/01, одлука од 2. маја 2007; Међународна комисија за нестала лица, „Ситуација на Косову: попис“ (2010.); подаци које је издао Високи комесар Уједињених нација за избеглице (доступни на адреси www.unhchr.org) и Међународни комитет Црвеног крста (доступни на адреси <http://familylinks.icrc.org/kosovo/en>).

Република Србија потписале су „војно-технички споразум“ у ком су се сагласиле о повлачењу СРЈ са Косова и присуству међународних безбедносних снага након доношења одговарајуће резолуције Савета безбедности УН-а.

12. Дана 10. јуна 1999. године, Савет безбедности УН-а усвојио је Резолуцију 1244 (1999). Поступајући сходно Поглављу VII Повеље УН-а, Савет безбедности УН-а одлучио је да распореди међународне безбедносне снаге и цивилне представнике – КФОР, односно УНМИК – на територију Косова. Сходно Резолуцији Савета безбедности 1244 (1999), УН-у је дата пуна законодавна и извршна власт за привремену управу на Косову, укључујући спровођење правде. КФОР је имао задатак да успостави „безбедну средину у којој избегла и расељена лица могу безбедно да се врате кући“ и привремено обезбеди „јавни ред и мир“ све док међународни цивилни представници не буду могли да преузму одговорност за овај задатак. УНМИК се састојао из четири главне компоненте или стуба којима су руководиле Уједињене нације (цивилна управа), Високи комесар Уједињених нација за избеглице (хуманитарна помоћ, која је постепено окончана јуна 2000. године), ОЕБС (успостављање институција) и ЕУ (реконструкција и привредни развој). Сваки стуб је био под управом СПГС-а. Резолуцијом Савета безбедности УН-а 1244 (1999) УНМИК је овлашћен да „унапреди и штити људска права“ на Косову у складу са међународно признатим стандардима у погледу људских права.
13. Процене у погледу утицаја сукоба на расељавање популације косовских Албанаца крећу се од приближно 800.000 до 1,45 милиона. Након усвајања Резолуције 1244 (1999), већина косовских Албанаца који су побегли, или били насилно избачени из својих кућа током сукоба од стране српских снага, вратила се на Косово.
14. У међувремену, припадници неалбанске заједнице – углавном, али не само, Срби, Роми и словенски муслимани, као и косовски Албанци за које се сумња да су сарађивали са српским властима – постали су мета распрострањених напада од стране наоружаних групација косовских Албанаца. Тренутне процене у вези са бројем расељених косовских Срба крећу се између 200.000 и 210.000. Док је већина косовских Срба и другог неалбанског становништва побегла у ужу Србију и суседне земље, они који су остали постали су жртве системских убистава, отмица, насумичног притварања, сексуалног и родног насиља, пребијања и злостављања.
15. Иако постоји спор око бројки, процењује се да је више од 15.000 лица усмрћено или нестало током и одмах након косовског сукоба (1998-2000. године). Више од 3000 етничких Албанаца и око 800 Срба, Рома и чланова других мањинских заједница нестало је током овог периода. Пронађено је више од половине несталих лица и њихови посмртни остаци идентификовани су до краја 2010. године, док се, од октобра 2012. године, 1766 лица и даље води као нестало код Међународног комитета Црвеног крста (МКЦК).
16. Од јула 1999. године, у склопу напора да се на Косово врати спровођење закона у оквиру владавине права, СПГС је затражио од држава чланица УН-а да подрже постављање 4718 чланова међународне полиције као цивилне компоненте УНМИК-а. Задатак полиције УНМИК-а био је да саветује КФОР у вези са полицијским питањима док полиција не добије довољан број чланова да преузме пуну одговорност

за спровођење закона и да ради на развоју косовске полицијске службе. До септембра 1999. године, приближно 1100 међународних полицајаца распоређено је у УНМИК-у.

17. Распоређивање полиције УНМИК-а углавном је завршено до децембра 2000. године, са 4400 чланова особља из 53 земље, и УНМИК је преузео примарну одговорност за спровођење закона у свим крајевима Косова осим у Митровици. Према годишњем извештају полиције УНМИК-а из 2000. године, њој је пријављено 351 киднаповање, 675 убистава и 115 силовања у периоду од јуна 1999. до децембра 2000. године.
18. Услед колапса управљања правдом на Косову, УНМИК је јуна 1999. године успоставио ванредан правосудни систем. Он се састојао од ограниченог броја домаћих судија и тужилаца и функционисао је све до почетка рада редовног правосудног система, јануара 2000. године. Фебруара 2000. године, УНМИК је одобрио именовање међународних судија и тужилаца, најпре у области Митровице, а касније широм Косова, да би ојачао домаћи правосудни систем и гарантовао његову непристрасност. Од октобра 2002. године, домаћи правосудни систем састојао се од 24 међународних и 341 домаћег судије и тужиоца. Јануара 2003. године, Генерални секретар УН-а, при подношењу извештаја Савету безбедности о спровођењу Резолуције 1244 (1999) констатовао је да систем полиције и правосуђа на Косову у то време „добро функционише“ и да је „одржив“.
19. Јула 1999. године, Генерални секретар УН-а изјавио је у извештају Савету безбедности да УНМИК већ сматра да је питање несталих лица посебно акутан проблем у погледу људских права на Косову. Новембра 1999. године, при полицији УНМИК-а је основана Јединица за нестала лица (ЈНЛ), која је била задужена за истраживање могуће локације несталих лица и/или гробних места. ЈНЛ, заједно са Централном јединицом за кривичну истрагу (ЦЈКИ) полиције УНМИК-а, а касније наменска Јединица за истрагу ратних злочина (ЈИРЗ), била је одговорна за кривичне аспекте предмета несталих лица на Косову. Маја 2000. године, успостављена је Комисија за проналажење и идентификацију жртава (КПИЖ), којом председава УНМИК, ради проналажења, идентификације и предавања посмртних остатака. Од јуна 2002. године, новооснована Канцеларија за нестала лица и судску медицину (КНЛСМ) при УНМИК-овом Одељењу правде (ОП) постала је једини орган који је овлашћен да утврди где се налазе нестала лица, идентификује њихове посмртне остатке и врати их њиховим породицама. Почевши од 2001. године, на основу Меморандума о разумевању (МоР) између УНМИК-а и Међународне комисије за нестала лица (МКНЛ) са седиштем у Сарајеву, допуњеног додатним споразумом из 2003. године, МКНЛ је спроводио идентификацију посмртних остатака путем ДНК анализе.
20. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а Мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову.
21. Истог дана, УНМИК и ЕУЛЕКС су потписали МоР о модалитетима и правима и обавезама које проистичу из преноса УНМИК-ових предмета ЕУЛЕКС-у и повезаних

списа који се тичу истрага, оптужница и других активности које су у току, а које су предузели УНМИК-ови међународни тужиоци. Убрзо након тога, потписани су слични споразуми у вези са списима којима су се бавиле међународне судије и полиција УНМИК-а. Сви споразуми су обавезивали ЕУЛЕКС да УНМИК-у пружи приступ документима који се односе на радње које су УНМИК-ови органи претходно предузели. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које су поседовали УНМИК-ов ОП и полиција УНМИК-а требало је да буду предати ЕУЛЕКС-у.

В. Околности везане за отмицу и нестанак г. Мила Буљевића

22. Жалилац је сестра г. Мила Буљевића, који је био избеглица из Хрватске и који је радио за канцеларију Радио-телевизије Србије (РТС) у Приштини. Она тврди да је њен брат отет 25. јуна 1999. године. Од тада се не зна где се он налази.
23. Жалилац појашњава да су чланови породице последњи пут видели њеног брата тог дана, око поднева, када је кренуо ка колективном центру за избеглице и интерно расељена лица (ИРЛ), названом „Бараке РТС-а“ у Приштини, где су он и његова породица били привремено смештени. Он је намеравао да узме њихове ствари и оде са својом породицом у Хрватску. Жалилац даље наводи да су, према наводу очевица, отприлике у 12:30, у близини тог колективног центра, г. Буљевића зауставиле неке особе, које су га замолиле да им помогне да утоваре неку робу у камион. Убрзо након тога, стигао је један црни цип са тројицом припадника и једном припадницом ОВК у униформама. Они су нанели тешке повреде жалиочевом брату. Затим су ставили онесвешћеног г. Буљевића и супруга очевица у цип и одвезли се. Према наводима истог очевица, њеног супруга су избацили из возила педесетак метара касније, али је г. Буљевић остао унутра.
24. Жалилац тврди да су горепоменути очевидац и њен супруг одмах обавестили њеног другог брата, г. М. Б, о ономе што се десило. Она додаје да је потоњи одмах пријавио отмицу КФОР-у, а нешто касније и МКЦК-у, Црвеном крсту Србије и другим организацијама. Жалилац такође наводи да је, датума који није назначен, поднела кривичну пријаву међународном тужиоцу Окружног тужилаштва у Приштини. Међутим, према наводима жалиоца, надлежни органи нису предузели никакву меру у вези са отмицом њеног брата и ни она ни чланови њене породице нису добили никакве информације у вези са његовом судбином.
25. Дана 23. јула 2001, МКЦК је отворио захтев за потрагу у вези са г. Милом Буљевићем, који је и данас отворен³. Његово име се такође налази на списку несталих лица који је МКЦК проследио УНМИК-у 12. октобра 2001, за које је МКЦК прикупљао анте-мортем податке у ужој Србији, од 1. јула до 20. септембра 2001, као и у бази података коју је саставио УНМИК-ов КНЛСМ⁴. У релевантним пољима ставке у бази података на мрежи коју води МКНЛ⁵ у вези са г. Милом Буљевићем

³ База података МКЦК-а је доступна на адреси: <http://familylinks.icrc.org/kosovo/en/pages/search-persons.aspx> (прегледано 10. децембра 2013.).

⁴ База података КНЛСМ-а није отворена за јавност. Комисија јој је приступила у вези с овим предметом 10. децембра 2013.

⁵ База података МКНЛ-а је доступна на адреси: http://www.ic-mp.org/fdmsweb/index.php?w=mp_details&l=en (прегледано 10. децембра 2013.).

стоји следеће: „није прикупљено довољно референтних узорака“ и „није пронађен подударни ДНК“.

С. Истрага

26. У предмету о коме је овде реч, Комисија је од УНМИК-а примила „веома ограничене“ истражне документе који су се претходно налазили код ЈИРЗ-а УНМИК-ове полиције и УНМИК-овог КНЛСМ-а. Када је Комисији доставио списе, фебруара 2013. године, УНМИК је напоменуо да можда постоји још информација у вези са овим предметом, које се не налазе у достављеним документима. Међутим, 6. децембра 2013. године, УНМИК је потврдио Комисији да нису добијени додатни документи у вези са овим предметом.
27. Што се тиче откривања података који се налазе у списима, Комисија подсећа да јој их је УНМИК дао на увид под обавезом чувања поверљивости података. У том погледу, Комисија мора појаснити да, иако њена процена овог предмета проистиче из детаљног разматрања доступне документације, објављује се само ограничен број информација из ње. Стога је у следећим пасусима наведен преглед релевантних истражних корака које су предузели истражни органи.
28. Списи садрже МКЦК-ов формулар за идентификацију жртве, без назначеног датума, у вези са г. Милом Буљевићем, који је очигледно попунио МКЦК између 1. јула и 20. септембра 2001. (видети § 25 горе у тексту). Осим што су у њему садржини лични подаци и анте-мортем опис, у овом формулару су такође наведена имена и подаци за контакт брата г. Мила Буљвића, г. С. Б. (у привременом центру за расељена лица у ужој Србији) и жалиоца (њену кућну адресу у ужој Србији и број телефона). Тамо је такође наведено да је г. М. Ј. отет заједно са г. Милом Буљевићем, али да је г. М. Ј. „избачен из ципа“. У формулару је такође споменуто да је г. М. Ј. смештен у други центар за интерно расељена лица у ужој Србији.
29. У спису се налази штампани извод на једној страници из базе података ЈНЛ-а у вези са предметом бр. 2002-000374, састављен 25. новембра 2004, у коме се укратко спомињу лични подаци г. Мила Буљевића и околности његовог нестанка, а спомиње се и г. М. Ј; ова ставка је унета у ЈНЛ-ову базу података 15. маја 2002. Примерак ЈНЛ-овог Извештаја о наставку случаја у вези са предметом бр. 2002-000374 садржи две ставке, датиране на 15. и 16. мај 2002, у којима је назначено да су подаци о предмету унети у ЈНЛ-ову базу података.
30. Следећи документ у списима је ЈНЛ-ов формулар за идентификацију жртава датиран на 30. новембар 2005, у вези са жалиочевим братом, у коме су дате исте информације као и у горенаведеном формулару МКЦК-а.
31. У списима се даље налази ЈНЛ-ов Извештај о анте-мортем истрази о предмету бр. 2002-000374 у вези са г. Милом Буљевићем, такође под бројем 0853/INV/04. Према овом извештају, случај је започет 1. децембра 2004, а завршен 24. децембра 2004. Поља „Подаци сведока“ на насловној страни су празна, а у пољу „Осумњичени“ стоји „Не постоје“.

32. У пољу „Резиме информација добијених да би се започела истрага“ у овом извештају стоји: „У формулару за идентификацију жртве не постоји довољно података“. У пољима „Природа информација“ и „Позадина случаја“ стоји да се г. Миле Буљевић води као нестао од 25. јуна 1999. године, да је случај пријављен МКЦК-у и уписан под бр. ICRC/BLG-800666-01, као и да је ЈНЛ отворио досије бр. 2002-000374. У пољу „Даља истрага“, наводи се: „Истрага је имала за циљ да открије како је жртва нестала, који је био могући узрок њеног нестанка, ко је био умешан у инцидент итд. [Истражитељ] је покушао да контактира сродника НЛ [несталог лица], али то није било могуће. Из списка се види да је Буљевић Миле отет заједно са [М. Ј.], али је потоњи избачен из ципа. У овом тренутку нема доступних сведока за овај случај. Случај захтева ширу истрагу“. Без обзира на то, извештај се завршава закључком: „Након истрага, у овом тренутку, није могуће пронаћи ниједног непристрасног сведока. Нема информација које указују на могућу локацију НЛ. Овај предмет треба да остане отворен и на чекању у оквиру ЈРЗ-а“. Извештај је потписао истражитељ ЈНЛ-а и одобрио његов надзорник.
33. У спису се такође налази штампани извод из ЈНЛ-ове базе података, сачињен 25. децембра 2004, у коме су дати веома кратки подаци о предмету бр. 0853/INV/04, са унакрсним референцама на предмет бр. 2002-000374. У његовом пољу „Сажетак захтева“ стоји: „У досијеу нема довољно података“, а у пољу „Резултати“ стоји „На чекању“.
34. Списи такође садрже два идентична превода кривичне пријаве истог жалиоца упућене међународном тужиоцу Окружног јавног тужилаштва у Приштини. Први превод садржи ручно уписану ознаку „2005-00097“ на врху насловне стране; напомена преводиоца у подножју сваке странице указује на то да је превод сачињен 2. фебруара 2005. Други превод носи ознаку „Предмет ЦЈКИ-ја бр. 2000-00097“ на врху странице; овај документ је очигледно сачињен 18. августа 2005. Оба документа пружају кратак преглед отмице г. Мила Буљевића, али се у њима не спомињу никакви сведоци.
35. Последњи документ у списима достављеним Комисији је „Извештај о прегледу анализе случаја“ који је саставио ЈИРЗ УНМИК-ове полиције, „Одељење за анте-мортем податке и ексхумацију“, 5. септембра 2008. Овај извештај садржи унакрсне референце на предмете ЈНЛ-а бр. 0853/INV/04 и 2002-000374, као и на предмет ЈИРЗ-а бр. 2005-00097. Тренутни статус предмета је означен као „на чекању“ уз наведен разлог да се „чека на додатне информације“. У пољу „Коментари службеника који је обавио преглед“ спомиње се да је „[жртва] отета из хотела у Приштини са М. Ј. Нема додатних података и нису пронађени сведоци. Идентификација није обављена. Случај може бити остављен на чекању“. У пољу „Прикупљање узорака крви ради ДНК анализе“ наведено је „нема информација“, а случај је категорисан као случај „ниског“ приоритета.

III. ЖАЛБА

36. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи отмицу и нестанак њеног брата. У том погледу, Комисија сматра да се жалилац позива на

кршење процедуралног проширења члана 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП).

37. Жалилац се такође жали на душевну бол и патњу, које су јој наводно проузроковане овом ситуацијом. У том погледу, Комисија сматра да се жалилац ослања на члан 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

A. Наводно кршење процедуралне обавезе сходно члану 2 ЕКЉП

1. Опсег разматрања Комисије

38. При одлучивању о томе да ли сматра да је дошло до повреде члана 2 (процедуралног проширења) ЕКЉП, Комисија узима у обзир постојећу судску праксу, нарочито ону Европског суда за људска права. Међутим, Комисија је такође свесна чињенице да се жалбе упућене њој значајно разликују од оних које су поднете Суду. Као прво, тужена страна није држава, већ привремена међународна територијална управа овлашћена да обавља привремене дужности на Косову. За УНМИК се не везују никакве сумње у погледу материјалних обавеза сходно члану 2 ЕКЉП. Друго, док су они који су осумњичени за наводна убиства и/или отмице недржавни актери у ограниченом броју предмета пред Европским судом, такви су сви осумњичени у предметима пред Комисијом, углавном, али не искључиво, повезани са сукобом. Комисија мора узети у обзир ове факторе при првобитној процени процедуралних позитивних обавеза међудржавне организације у погледу поступака учињених од стране трећих страна на територији над којом има привремену законодавну, извршну и судску контролу.
39. Пре него што започне разматрање меритума жалбе, Комисија би желела да разјасни домен свог разматрања.
40. Комисија напомиње да је, након усвајања Уредбе УНМИК-а бр. 1999/1 25. јула 1999. године, УНМИК преузео обавезу поштовања међународно признатих стандарда у погледу људских права при обављању својих функција. Ово прихватање обавеза детаљно је описано у Уредби УНМИК-а бр. 1999/24 од 12. децембра 1999. године, према којој је УНМИК прихватио обавезе сходно следећим инструментима који се тичу људских права: Универзалној декларацији о људским правима, Европској конвенцији о људским правима и њеним протоколима, Међународном споразуму о грађанским и политичким правима (МСГПП), Међународном споразуму о економским, социјалним и културним правима, Међународној конвенцији о уклањању свих видова расне дискриминације, Конвенцији о уклањању свих видова дискриминације жена, Конвенцији против мучења и осталог окрутног, нечовечног и понижавајућег поступања или кажњавања и Конвенцији о правима детета.
41. Комисија такође примећује да, према члану 1.2 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12 од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права, Комисија „треба да проучи жалбе уложене од стране било које особе или групе особа које тврде да су жртве кршења (својих) људских права од стране УНМИК-а“. Из тога следи да

једино поступци или пропусти који се могу приписати УНМИК-у леже у оквиру надлежности Комисије *ratione personae*. У том погледу, треба напоменути, као што је горе наведено, да од 9. децембра 2008. године, УНМИК више није спроводио извршну власт над косовским судским системом и системом за спровођење закона. УНМИК стога не сноси одговорност за било какво кршење људских права наводно почињено од стране тих тела. У погледу тога што се жалилац жали на поступке који су се догодили након овог датума, они леже ван надлежности Комисије *ratione personae*.

42. Такође, Комисија наглашава да, што се тиче њене надлежности *ratione materiae*, из члана 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 следи да она може испитати само жалбе које се односе на наводно кршење људских права. То значи да она може да разматра само поступке или пропусти који су предмет жалбе због тога што нису у складу са међународним инструментима људских права наведеним горе у тексту (видети § 31). У конкретним случајевима убистава и нестанака под околностима опасним по живот, није улога Комисије да замени надлежне органе у истрази случаја. Њен задатак је ограничен на разматрање ефикасности кривичне истраге таквих убистава и нестанака, у светлу процедуралних обавеза које проистичу из члана 2 ЕКЉП.
43. Комисија даље напомиње да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има правну надлежност једино над „жалбама које се односе на наводна кршења људских права до којих је дошло 23. априла 2005. или касније или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су ове чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“. Следи да догађаји који су се одиграли пре 23. априла 2005. године генерално леже ван надлежности Комисије *ratione temporis*. Међутим, у мери у којој такви догађаји проузрокују континуирану ситуацију, Комисија има надлежност да разматра жалбе које се односе на ту ситуацију (видети предмет Европског суда за људска права (ЕСЉП), Велико веће [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, бр. 16064/90 и остали, пресуда од 18. септембра 2009, §§ 147-149; ЕСЉП, *Кипар против Турске* [ВВ], бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001, § 136, ЕКЉП 2001-IV).

2. Поднесци страна

44. Жалилац се жали, у суштини, на повреду права које се односе на изостанак адекватне кривичне истраге у вези са отмицом и нестанком њеног брата. Жалилац такође наводи да није била обавештена о томе да ли је истрага уопште спроведена и какав је био њен исход.
45. У својим примедбама на меритум жалбе сходно члану 2, СПГС прихвата да је до нестанка г. Мила Буљевића дошло под околностима опасним по живот. Он напомиње да је „јуна 1999. године, безбедносна ситуација на Косову после сукоба остала напет. КФОР је још увек радио на развоју снаге довољне за одржавање јавне безбедности и реда и мира, и догодио се одређени број озбиљних кривичних инцидената чије су мете били косовски Срби, укључујући отмице и убиства“.
46. СПГС прихвата одговорност УНМИК-а да спроведе истрагу случаја г. Мила Буљевића сходно процедуралном аспекту члана 2 ЕКЉП. Према речима СПГС-а, „главна сврха такве истраге је обезбеђивање ефикасне примене домаћих закона

којима се штити право на живот, како је дефинисано Уредбом УНМИК-а бр. 1999/1 од 25. јула 1999. о овлашћењима привремене управе на Косову и касније Уредбом УНМИК-а бр. 1999/24 од 12. децембра 1999. о закону који се примењује на Косову“.

47. СПГС напомиње да је „процедурални елемент члана 2 у суштини двострук: (i) обавеза утврђивања судбине и/или локације несталих лица путем истраге; и (ii) обавеза спровођења истраге којом се може утврдити да ли је до смрти дошло незаконитим путем и која може довести до идентификације и кажњавања лица одговорних за нестанак и/или смрт жртве“.
48. СПГС даље примењује да се, при одлучивању о пријавама сходно процедуралном делу члана 2 мора обратити пажња на то да се на УНМИК не ставља немогућ или несразмеран терет. У том погледу, СПГС подсећа на пресуду од 15. фебруара 2011. године коју је донео Европски суд за људска права по предмету *Палић против Босне и Херцеговине*, у којој је, у ставу 70, наведено следеће:

„Суд узима у обзир комплексну ситуацију у Босни и Херцеговини, нарочито у првих десет година након рата. У таквој пост-конфликтној ситуацији, оно што представља немогућ и/или несразмеран терет мора да се мери врло конкретним чињеницама и контекстом. С тим у вези, Суд напомиње да је више од 100.000 људи убијено, скоро 30.000 људи је нестало, а више од два милиона људи је расељено током рата у Босни и Херцеговини. Избор је неизбежно морао да се направи у смислу послератних приоритета и ресурса“.

49. Са становишта СПГС-а, у периоду након сукоба на Косову, УНМИК се суочио са ситуацијом сличном оној у Босни. Многи људи за које се није знало где се налазе отети су, убијени и сахрањени у необележеним гробовима на територији Косова или ван ње, што је умногоме отежало проналажење и повратак њихових посмртних остатака.
50. У јуну 2002. године, УНМИК је формирао КНЛСМ који је у оквиру свог мандата требало да утврди судбину несталих лица; међутим, он се суочио са многим изазовима на почетку свог рада због претходно урађеног, углавном од стране актера независних од УНМИК-а. Конкретно, СПГС наводи да је сакупљање доказа о ратним злочинима почело са доласком НАТО-а 1999. године, са независним тимовима из неколико земаља који су функционисали под слабом координацијом МКТЈ-а. Недостатак стандардних радних процедура или централизације довео је до проблема са доказима прикупљеним у овој фази. Године 2000, МКТЈ је спровео велику, централизовану, форензичку операцију у ораховачкој мртвачници, где је применио стандардне радне процедуре за све форензичке тимове осим британског, који је функционисао независно у Приштини. СПГС наводи да су, у покушају да покаже да су злочини били систематски и широко распрострањени, тимови МКТЈ извршили обдукције на што је више тела могуће, вршећи идентификацију у малој мери или је уопште нису вршили; штавише, неидентификована тела која су ексхумирана 1999. године поново су сахрањена на локацијама које још увек нису познате КНЛСМ-у. Након што је МКТЈ окончао своје ангажовање 2000. године, ЈНЛ при полицији УНМИК-а наставио је истраге несталих лица у мањем обиму, „*ex-officio*“, без икакве шире стратегије у погледу оптужнице“. Услед тога, прикупљен је велики број неструктурисаних информација.

51. СПГС тврди да је проналажење и идентификовање несталих лица у горе описаном контексту веома тежак и дуготрајан задатак. Он даље тврди да број несталих лица чије је остатке пронашао и идентификовао КНЛСМ „сведочи о његовом напорном раду између 2002. и 2008. године“ и да се „у гробницама и даље проналазе тела и у току су идентификације и повраћаји посмртних остатака члановима породица, често на основу информација садржаним у списима УНМИК-а/КНЛСМ-а“. СПГС даље напомиње да је стога „очигледно је разумљиво што је оснивања система који ће моћи ефикасно да решава нестанке и друга озбиљна кршења међународног хуманитарног права постепено“ на Косову, што се огледа у горенаведеном предмету *Палић*. СПГС даље напомиње да се овај процес „ослањао на велики број актера, а не само на УНМИК, на пример на Међународну комисију за нестала лица, Међународни комитет Црвеног крста и домаће организације за нестала лица“.

52. СПГС даље тврди да су за спровођење ефикасних истрага од суштинске важности „професионалне, добро обучене полицијске снаге са довољно средстава“ и да „такве снаге нису постојале на Косову 1999. године и морале су бити основане испочетка и постепено развијане“. У полицијском вакууму након завршетка сукоба, УНМИК је морао да изгради нову Косовску полицијску службу, што представља један дуготрајан и изазован задатак који, према наводу СПГС-а, још увек траје. СПГС такође наводи да се полиција УНМИК-а суочила са бројним изазовима током вршења функција спровођења закона, које му је постепено преносио КФОР у периоду 1999-2000. године. У том погледу, он упућује на Годишњи извештај полиције УНМИК-а за 2000. годину, у коме се даје следећи опис ситуације:

„полиција УНМИК-а је морала да ради у послератном окружењу у ком је затекла беживотна тела и опљачкане и спаљене куће. Етничко насиље је избијало у виду илегалних исељавања, принудних одузимања имовине, спаљивања кућа и физичког насиља над заједницама широм Косова. Бес и тензија су били јако изражени међу свим етничким групама, а појачавали су их извештаји о несталим и умрлим особама. За полицију УНМИК-а је постао императив да успостави ред и да брзо изгради оквир за упис и истрагу злочина.

Све ово је морало да се уради уз ограничене физичке и људске ресурсе. Пошто је ово била прва извршна мисија у историји УН-а, било је неопходно да се на терену разраде концепт, планирање и спровођење. Због двадесет различитих националности које су учествовале на почетку, полицијским руководиоцима је представљало изазован задатак да установе уобичајену праксу за постизање оптималних резултата у једном високо ризичном окружењу“.

53. СПГС наводи да су припадници међународне полиције УНМИК-а који су радили на предметима несталих лица морали да се прилагоде спровођењу истрага на страниј територији и у страниј земљи, са ограниченом подршком Косовске полиције која је још увек била у развоју. Он даље наводи да су ови истражитељи често наилазили на ситуације где појединци који су поседовали релевантне информације о локацији и судбини несталих лица нису желели да открију такве информације. Према наводу СПГС-а, све ове препреке ометале су могућност полиције УНМИК-а да спроведе истраге сходно стандардима који се могу очекивати од држава са успостављеним

институцијама које не наилазе на велики број предмета овакве природе повезаних са ситуацијама након сукоба.

54. Што се тиче дела истрага чији је циљ утврђивање судбине г. Мила Буљевића, СПГС сматра да је предмет пријављен полицији УНМИК-а током 2000. године (судећи по броју предмета 2000-00097, видети § 34 горе у тексту). СПГС даље тврди да се „одређени број додатних информација о наводној отмици г. Буљевића може наћи у различитим документима, било оним које је жалилац поднела [Комисији] или онима које је доставио ЕУЛЕКС, који су сачињени различитих датума и често без јасних унакрсних референци које би могле евентуално обезбедити усклађену слику ... инцидента, што је неопходно за брзу и ефикасну полицијску истрагу овог случаја“.
55. СПГС даље напомиње да се у поднеску жалиоца Комисији, од 7. децембра 2010, не спомиње име г. М. Ј, иако жалилац говори о лицу које је такође отето, али убрзо након тога „избачено“ из возила од стране особа које су на крају отеле г. Мила Буљевића, и то упркос чињеници да МКЦК у Обрасцу за идентификацију жртве спомиње г. М. Ј. по имену. СПГС такође спомиње ЈНЛ-ов Извештај о анте-мортем истрази (споменут у §§ 29 - 32 горе у тексту) и ЈИРЗ-ов Извештај о прегледу анализе случаја (§ 35 горе у тексту).
56. СПГС наглашава „слаб степен сарадње жртвине породице са истражитељем УНМИК-а“ и тврди да се чланови породице г. Мила Буљевића можда никада нису обратили УНМИК-у директно, већ да су њихове пријаве вероватно дошле до УНМИК-а преко КФОР-а, МКЦК-а или других организација. По мишљењу СПГС-а, такође није јасно „ко је тачно поднео пријаву којој институцији непосредно након инцидента и колико релевантних информација је достављено КФОР-у, МКЦК-у и УНМИК од самог почетка“. Према СПГС-у, чињеница да г. М. Ј. и његова супруга можда нису оставили своје податке за контакт КФОР-у и МКЦК-у када су пријавили отмицу г. Мила Буљевића, може представљати објашњење за то што УНМИК са њима никада није обавио разговор као са очевицима.
57. СПГС даље доводи у питање да ли су органи УМНИК-а икада примили кривичну пријаву жалиоца упућену међународном тужиоцу, јер је „жалилац поднела овај документ ХРАП-у на обичном папиру и без печата судског органа који је примио документ“. Он такође наводи да је жалилац у својим поднесцима Комисији изнела мало детаља о отмици и да је открила додатне релевантне информације Комисији тек децембра 2010.
58. СПГС закључује да „списи указују на то да су, током периода који Комисија разматра, информације које су биле доступне полицији УМНИК-а, биле не само из друге руке, већ и очигледно недовољне како би се развили истражни трагови, које би полиција УМНИК-а могла конкретно да прати“. Он такође напомиње да је „без откривања информација сведока или физичких доказа, одуговлачење полицијске истраге услед недостатка доказа неминовно“.
59. Према мишљењу СПГС-а, УНМИК је у овом случају поступао у складу са процедуралним захтевима члана 2 ЕКЈП, „тако што је отворио и спровео истрагу да би утврдио да ли је било незаконитог нестанка и да би идентификовао и казнио

појединца(е) одговорног(е) за нестанак ... г. Буљевића“. Стога, према наводима СПГС-а, није било повреде члана 2.

60. СПГС је такође обавестио Комисију да би могао доставити додатне коментаре о овом предмету, „јер постоји могућност да има додатних и убедљивих информација“, ван докумената достављених Комисији. Међутим, с тим у вези, до данашњег дана нису примљени додатни дописи, осим потврде достављања целокупних истражних списа.

3. Процена Комисије

61. Комисија сматра да се жалилац позива на повреду процедуралне обавезе која проистиче из права на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП) јер полиција УНМИК-а није спровела ефикасну истрагу у вези са отмицом и нестанком г. Мила Буљевића.

а) Подношење релевантних списа

62. На захтев Комисије, СПГС је 16. августа 2013, доставио примерке „веома ограниченог броја“ докумената везаних за ову истрагу, које је УНМИК могао да добије. Као што је горе наведено (видети § 60), СПГС је такође напоменуо да можда постоји још информација у вези са предметом, које се не налазе у достављеним документима. Дана 16. септембра 2013. године, УНМИК је потврдио Комисији да више нису пронађени никакви списи па се тако достављање може сматрати завршеним (видети § 9 горе у тексту).

63. Комисија напомиње да је у члану 15 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 наведено да Комисија може затражити од УНМИК-а да поднесе било који документ и да је СПГС обавезан да сарађује са Комисијом и пружи неопходну помоћ, што посебно укључује пружање докумената и информација релевантних за жалбу. У том погледу, Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права да треба да се извуку закључци на основу понашања тужене стране током поступка, укључујући њен пропуст „да им на руке достави информације без одговарајућег објашњења“ (видети предмет ЕСЉП *Челикбилек против Турске*, бр. 27693/95, пресуда од 31. маја 2005, § 56).

64. Комисија такође напомиње да је правилно одржавање истражних списа који се тичу таквих кривичних дела као што су убиства и нестанци, од отварања истрага до њихове предаје, кључно за наставак таквих истрага и пропуст да се то учини могао би стога сâм по себи покренути питања сходно члану 2.

65. Комисија нема разлога да сумња да је УНМИК уложио све напоре како би обезбедио релевантне истражне документе. Међутим, УНМИК није доставио никакво објашњење због чега би документација могла бити непотпуна и у погледу којих делова.

66. Комисија није у позицији да сама провери потпуност примљених истражних списа. Комисија ће стога проценити меритум жалбе на основу докумената који су јој доступни (у том смислу, видети предмет *Чекојев против Русије*, бр. 39358/05, пресуда ЕСЉП од 15. марта 2011, § 146).

b) *Опита начела која се тичу обавезе спровођења ефикасне истраге сходно члану 2*

67. Комисија напомиње да је позитивна обавеза истраживања нестанака широко прихваћена у међународном праву људских права, макар од случаја Интерамеричког суда за људска права *Веласкез-Родригез* (видети случај *Веласкез-Родригез против Хондураса*, пресуда Интерамеричког суда за људска права (ИАСЉП) од 29. јула 1988, серија Ц бр. 4). КЉП такође наводи да позитивна обавеза проистиче из члана 6 (право на живот), члана 7 (забрана окрутног и нечовечног поступања) и члана 9 (право на слободу и безбедност особе), тумачено заједно са чланом 2(3) (право на ефикасан правни лек) МСГПП (видети КЉП, Општи коментар бр. 6, 30. април 1982, § 4; КЉП, Општи коментар бр. 31, 26. мај 2004, §§ 8 и 18, СГПП/Ц/21/Рев.1/Дод. 13); видети такође, између осталог, КЉП, *Мухамед Ал-Авани против Либијске Арапске Цамахирије*, саопштење бр. 1295/2004, разматрања од 11. јула 2007, СГПП/Ц/90/Д/1295/2004). Обавеза истраживања нестанака и убистава такође је утврђена у Декларацији УН-а о заштити свих особа од принудног нестанка (А/Res/47/133, 18. децембар 1992.) и додатно је разрађена у смерницама УН-а као што су Приручник УН-а о ефикасној превенцији и истрази ванправних арбитражних и преких егзекуција (1991) и „Смернице о спровођењу истрага Уједињених нација у вези са наводним масакрима“ (1995). Важност обавезе је потврђена усвајањем Међународне конвенције за заштиту свих особа од принудног нестанка 2006. године, која је ступила на снагу 23. децембра 2010. године.
68. Да би се бавила тврдњама жалиоца, Комисија се посебно осврће на добро утврђену судску праксу Европског суда за људска права о процедуралним обавезама сходно члану 2 ЕКЉП. Суд је сматрао да „Обавеза заштите права на живот сходно члану 2 Конвенције, тумачена заједно са општом дужношћу државе сходно члану 1 Конвенције 'да осигура свакоме унутар [своје] надлежности права и слободе дефинисане у Конвенцији', имплицитно захтева постојање неког облика ефикасне званичне истраге када су појединци убијени“ (видети, *mutatis mutandis*, ЕСЉП, *Мекен и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 27. септембра 1995, § 161, Серија А бр. 324; и ЕСЉП, *Каја против Турске*, пресуда од 19. фебруара 1998, § 105, *Извештаји о пресудама и одлукама 1998-I*; видети такође ЕСЉП, *Јасинкис против Летоније*, бр. 45744/08, пресуда од 21. децембра 2010, § 71). Обавеза спровођења такве истраге проистиче у свим случајевима убистава и осталих сумњивих смртних случајева, без обзира на то да ли су починиоци приватна лица или државни агенти, или су непознати (видети ЕСЉП, *Коледи против Бугарске*, бр. 1108/02, пресуда од 5. новембра 2009, § 191)
69. Европски суд је такође навео да процедурална обавеза пружања неког облика ефикасне званичне истраге такође постоји када је појединац нестао под околностима опасним по живот и није ограничена на случајеве када је очигледно да је нестанак проузрокован од стране државног агента (видети ЕСЉП [ВВ], предмет *Варнава и остали против Турске*, наведен у § 43 изнад у тексту, при § 136).
70. Надлежни органи морају сами предузети радње када им се скрене пажња на одређени предмет и не смеју препустити подношење формалне пријаве или преузимање одговорности за спровођење било каквих истражних поступака иницијативи блиских сродника (видети ЕСЉП, *Ахмет Озкан и остали против Турске*, бр. 21689/93,

пресуда од 6. априла 2004, § 310; видети такође ЕСЈП, *Исајева против Русије*, бр. 57950/00, пресуда од 24. фебруара 2005, § 210).

71. Успостављајући стандарде ефикасне истраге, Суд је навео да „истрага, поред независности, приступачности за породицу жртве, спровођења разумном брзином и експедитивношћу, пружања довољног елемента јавне критике истраге и њених резултата, такође мора бити ефикасна у смислу да може довести до утврђивања тога да ли је смрт изазвана незаконитим путем и, ако је то случај, до идентификације и кажњавања одговорних лица“ (видети ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 43; при § 191; видети такође ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, бр. 4704/04, пресуда од 15. фебруара 2011, § 63). То није обавеза пружања резултата, већ употребе средстава. Надлежни органи морају предузети све могуће разумне кораке да би обезбедили доказе који се тичу инцидента, укључујући, између осталог, сведочења очевидаца, форензичке доказе и, када је то применљиво, аутопсију која пружа потпун и тачан запис о повреди и објективну анализу клиничких налаза, укључујући узрок смрти. Сваки недостатак у истрази који спречава да се њоме установи узрок смрти или одговорна особа или особе ствара ризик да таква истрага неће испунити овај стандард (видети ЕСЈП, *Ахмет Озкан и остали против Турске*, наведен горе у тексту, § 312; и *Исајева против Русије*, наведен горе у тексту, § 212).
72. Конкретно, закључак истраге мора бити заснован на детаљној, објективној и непристрасној анализи свих релевантних елемената. Пропуст праћења очигледног следа истраге нарушава, у одлучујућој мери, могућност да се њоме утврде околности случаја и идентитет одговорних лица (видети ЕСЈП, *Колети против Бугарске*, наведен изнад у § 68, при § 201). Међутим, природа и степен разматрања којима се испуњава минимални праг ефикасности истраге зависи од околности конкретног случаја. Они се морају проценити на основу релевантних чињеница и у погледу практичних реалних околности истражних радњи (видети ЕСЈП, *Велсеа и Мазачев против Румуније*, бр. 64301/01, пресуда од 1. децембра 2009, § 105).
73. Чак и у погледу особа које су нестале и касније пронађене мртве, што није случај у овом предмету, Суд је навео да се поступцима ексхумације и идентификације посмртних остатака не исцрпљује обавеза сходно члану 2 ЕКЈП. Суд сматра да „процедурална обавеза која проистиче из нестанка генерално не престаје све док су локација и судбина особе неизвесни, те је она стога континуираног карактера“ (случај ЕСЈП *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен у § 71 изнад, при §46; у истом смислу, случај ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 43, при § 148, *Аслаканова и остали против Русије*, бр.). 2944/06 и остали, пресуда од 18. децембра 2012, § 122). Међутим, Суд такође наглашава да ова процедурална обавеза „не престаје да постоји чак ни након проналажења тела... Тиме се расветљава само један аспект судбине несталога лица и генерално остаје обавеза да се објасни нестанак и смрт, као и да се идентификује и кривично гони сваки починитељ незаконитих дела који има везе са тим нестанком и смрћу“ (случај *Палић против Босне и Херцеговине*, предмет ЕСЈП наведен изнад, § 46; у истом смислу ЕСЈП [ВВ], предмет *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад, § 145). Иако проналажење и накнадна идентификација посмртних остатака жртве сами по себи могу представљати значајан успех, процедурална обавеза сходно члану 2 и даље постоји (видети случај *Палић против Босне и Херцеговине*, предмет ЕСЈП наведен изнад, § 64).

74. Што се тиче захтева за јавни надзор, Суд је даље навео да мора постојати довољан елемент јавног надзора над истрагом или њеним исходима да би се осигурала одговорност у пракси, као и у теорији. Потребан степен јавног надзора може се знатно разликовати од случаја до случаја. Међутим, у свим случајевима, најближи сродник жртве мора бити укључен у поступак у оној мери која је неопходна за заштиту његових или њених легитимних интереса (видети случај ЕСЈП, *Ахмет Озкан и остали*, наведен у § 70 изнад, при §§ 311-314; ЕСЈП, *Исајева против Русије*, наведен у § 70 изнад, при §§ 211-214 и случајеве наведене у њему; ЕСЈП [ВВ], *Ал-Скеини и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 7. јула 2011, бр. 55721/07, § 167, ЕКЈП 2011.).

75. Суд је такође истакао огроман значај који ефикасна истрага има у утврђивању истине о ономе што се догодило, не само због породица жртава, већ и због жртава сличних злочина, као и опште јавности, која има право да сазна шта се догодило (ЕСЈП [ББ], *Ал-Масри против Бивше југословенске републике Македоније*, бр. 39630/09, пресуда од 13. децембра 2012, § 191). Уједињене нације су такође уверене у значај права на истину. Као што је то рекао Генерални секретар УН-а: „право на истину подразумева свест о потпуној и комплетној истини о догађајима који су се одиграли, карактеристичним околностима везаних за њих и о учесницима у њима. У случају несталих лица ... то подразумева и право на откривање судбине и локације жртве“ (видети Извештај Генералног секретара УН-а, *Нестала лица*, документ УН-а А/67/267, 8. август 2012, § 5; видети такође Савет за људска права УН-а, Резолуције 9/11 и 12/12: *Право на истину*, 24. септембар 2008 и 12. октобар 2009; видети такође Извештај Специјалног известиоца о унапређењу и заштити људских права и основних слобода током борбе против тероризма, Бен Емерсон, *Оквирни принципи за обезбеђивање одговорности јавних функционера за тешка и систематска кршења људских права почињених у контексту државних анти-терористичких иницијатива*; документ УН-а А/НРС/22/52, 1. март 2013.).

с) *Применљивост члана 2 на контекст Косова*

76. Комисија је свесна чињенице да је до отмице и нестанка г. Мила Буљевића дошло убрзо након распоређивања УНМИК-а на Косову након оружаног сукоба, када су били распрострањени криминал, насиље и мањак безбедности.

77. Са своје стране, СПГС не оспорава да је УНМИК имао обавезу да истражи овај предмет сходно члану 2 ЕКЈП. Међутим, према наводима СПГС-а, јединствене околности које се односе на косовски контекст и распоређивање УНМИК-а у првој фази његове мисије треба да буду узете у разматрање при процени питања да ли је ова истрага у сагласности са чланом 2 ЕКЈП. У суштини, СПГС тврди да на УНМИК није могуће применити исте стандарде који се примењују на државу у уобичајеној ситуацији.

78. Комисија сматра да ово покреће два главна питања: прво питање је да ли стандарди члана 2 настављају да се примењују у ситуацији када постоји сукоб или опште насиље, а друго је да ли треба сматрати да се такви стандарди у потпуности примењују на УНМИК.

79. Што се тиче применљивости члана 2 на УНМИК, Комисија подсећа да је, након усвајања Уредбе УНМИК-а бр. 1999/1 25. јула 1999. године, УНМИК преузео обавезу поштовања међународно признатих стандарда у погледу људских права при обављању својих функција. Ово прихватање обавеза детаљно је описано у Уредби УНМИК-а бр. 1999/24 од 12. децембра 1999. године, према којој је УНМИК прихватио обавезе сходно одређеним инструментима који се тичу људских права, укључујући ЕКЉП. С тим у вези, Комисија је већ закључила да је тачно да се привремени карактер УНМИК-а и тешкоће с њим у вези морају прописно узети у обзир у погледу бројних ситуација, али ни у ком случају се ови елементи не смеју схватити као изговор за смањење стандарда у поштовању људских права, који су прописно уграђени у мандат УНМИК-а (видети случај ХРАП, *Милогорић и остали*, бр. 38/08 и остали, мишљење од 24. марта 2011, § 44; случај *Бериша и остали*, бр. 27/08 и остали, мишљење од 23. фебруара 2011, § 25; случај *Лалић и остали*, бр. 09/08 и остали, мишљење од 9. јуна 2012, § 22).
80. У погледу применљивости члана 2 на ситуације у којима постоји сукоб или опште насиље, Комисија подсећа да је Европски суд за људска права утврдио применљивост члана 2 на постконфликтне ситуације, укључујући оне у земљама бивше Југославије (видети, између осталих примера, случај ЕСЉП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад у § 71 и случај ЕСЉП, *Јуларић против Хрватске*, бр. 20106/06, пресуда од 20. јануара 2011.). Суд даље наводи да процедурална обавеза сходно члану 2 наставља да се примењује на „различите безбедносне околности, укључујући оне у контексту оружаног сукоба“ (видети ЕСЉП [ВВ], *Ал-Скеини и остали против Уједињеног Краљевства*, наведен изнад у § 74, при § 164; видети такође случај *Гулеч против Турске*, пресуда ЕСЉП од 27. јула 1998, § 81, Извештаји 1998-IV; случај *Ерги против Турске*, пресуда ЕСЉП од 28. јула 1998, §§ 79 и 82, Извештаји 1998-IV; случај ЕСЉП *Ахмет Озкан и остали против Турске*, наведен изнад у § 70, при §§ 85-90, 309-320 и 326-330; случај *Исајева против Русије*, наведен изнад у § 70, при §§ 180 и 210; случај *Канлибаши против Турске*, бр. 32444/96, пресуда ЕСЉП од 8. децембра 2005, §§ 39-51).
81. Суд је признао да „када до смрти [и нестанака] које треба истражити према члану 2 дође под околностима општег насиља, оружаног сукоба или побуне, истражитељи могу наићи на препреке и [...] конкретна ограничења могу захтевати употребу мање ефикасних мера истраге или могу довести до одлагања истраге“ (видети случај ЕСЉП [ВВ], *Ал-Скеини и остали против Уједињеног Краљевства*, наведен изнад, §164; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006, § 121). Суд је ипак закључио да „обавеза према члану 2 која се тиче заштите живота подразумева да, чак и у тешким безбедносним условима, морају бити предузети сви разумни кораци како би се обезбедила ефикасна, независна истрага у вези са наводним кршењима права на живот (видети, између осталих примера, ЕСЉП, случај *Каја против Турске*, наведен у § 68 изнад, при §§ 86-92; ЕСЉП, случај *Ерги против Турске*, наведен изнад, §§ 82-85; ЕСЉП [ВВ], *Танрикулу против Турске*, бр. 23763/94, пресуда од 8. јула 1999, §§ 101-110, ЕКЉП 1999-IV; ЕСЉП, *Кашијев и Акајева против Русије*, бр. 57942/00 и 57945/00, пресуда од 24. фебруара 2005, §§ 156-166; ЕСЉП, *Исајева против Русије*, наведен изнад у §§ 215-224; ЕСЉП *Мусајев и остали против Русије*, бр. 57941/00 и остали, пресуда од 26. јула 2007, §§ 158-165).

82. Слично томе, КЉП је закључио да се право на живот, укључујући процедуралне гаранције, сматра врховним правом од кога није дозвољено никакво одступање чак ни у ванредним околностима када је угрожен живот нације (видети, КЉП, Општи коментар бр. 6, наведен изнад у § 67, при § 1; КЉП, *Абубакар Амиров и Аизан Амирова против Руске Федерације*, саопштење бр. 1447/2006, разматрања од 22. априла 2009, § 11.2, СГПП/Ц/95/Д/1447/2006). Такође, КЉП је напоменуо применљивост чланова 2 (3), 6 и 7 МСГПП, уз посебни осврт на УНМИК-ову обавезу да спроведе ваљане истраге у вези са нестанцима и отмицама на Косову (видети КЉП, *Закључне примедбе Комитета за људска права: Косово (Србија)*, 14. август 2006, §§ 12-13, СГПП/Ц/УНК/ЦО/1).
83. Комисија разуме потешкоће са којима се УНМИК сусрео током прве фазе свог ангажовања. Комисија напомиње да је одговарајућа важност која је дата питању несталих лица на Косову значила да је УНМИК морао да узме у обзир како хуманитарну, тако и кривичну димензију ситуације. Конкретно, Комисија сматра да су важност која се приписује кривичним истрагама и потешкоће на Косову које су ограничиле могућност истражних органа да спроведу такве истраге, као што је описао СПГС, довеле до тога да од кључног значаја буде да УНМИК од самог почетка успостави окружење које погодује обављању значајних истрага. Ово подразумева успостављање система који обухвата елементе попут расподеле свеобухватне одговорности у погледу надзора и праћења напретка истрага, обезбеђивања редовних извештаја о напретку истрага као и поступка прописне предаје случајева међу службеницима или јединицама полиције УНМИК-а. Такав систем би такође требало да узме у обзир потребу за заштитом жртава и сведока (видети, *mutatis mutandis*, случај *P.P. и остали против Мађарске*, бр. 19400/11, пресуда ЕСЉП од 4. децембра 2012, §§ 28-32), као и да се размотри нарочита рањивост расељених лица у периоду након сукоба (видети ЕСЉП [ВВ], *Саргсиан против Азербејџана*, бр. 40167/06, одлука од 14. децембра 2011, § 145; и ЕСЉП [ВВ], *Чигаров и остали против Јерменије*, бр. 13216/05, одлука од 14. децембра 2011, § 146). Иако схвата да је до распоређивања и организовања полиције и правосудног апарата дошло постепено, Комисија сматра да је овај процес завршен 2003. године када су полиција и правосудни систем на Косову описани као системи који „добро функционишу“ и који су „одрживи“ од стране Генералног секретара УН-а (видети § 17 изнад).
84. Комисија даље напомиње да њен задатак није да испита релевантну праксу или наводне препреке спровођењу ефикасне истраге *in abstracto*, већ само у вези са њиховом конкретном применом на одређене околности везане за ситуацију која је предмет жалбе пред Комисијом (видети ЕСЉП, *Броган и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 29. новембра 1988, § 53, Серија А, бр. 145-Б). Комисија се стога слаже са СПГС-ом да природа и степен разматрања да ли ефикасност истраге испуњава минимални праг зависе од околности одређеног предмета. Из тих разлога, Комисија сматра да ће утврдити, у погледу сваког предмета, да ли су предузети сви разумни кораци за спровођење ефикасне истраге као што то налаже члан 2, узимајући у обзир реалне околности истражног посла на Косову.
85. На крају, као одговор на примедбу СПГС-а да се члан 2 мора тумачити тако да се њиме не поставља немогућ или несразмеран терет на надлежне органе, било у контексту полицијских активности или у контексту приоритета и средстава, Комисија

узима у обзир да је Европски суд установио да се управо конкретним чињеницама и контекстима мора мерити шта заправо представља немогућ и/или несразмеран терет (видети ЕСЈП, случај *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен у § 71 горе у тексту, при § 70; *Брекнел против Уједињеног Краљевства*, бр. 32457/04, пресуда од 27. новембра 2007, § 62).

d) *Усаглашеност са чланом 2 у овом предмету*

86. Осврћући се на појединости из овог предмета, Комисија констатује изјаву жалиоца да су отмица и нестанак г. Мила Буљевића одмах пријављени КФОР-у, а касније и МКЦК-у и другим организацијама.
87. У том погледу, судећи по броју предмета 2000-00097 приложеног уз кривичну пријаву жалиоца поднету међународном тужиоцу, СПГС тврди да је УМНИК постао упознат са тим предметом током 2000. године (видети § 54 горе у тексту). Због немогућности да провери тачност те чињенице, Комисија сматра да је МКЦК сигурно обавестио УМНИК о нестанку г. Мила Буљевића до октобра 2001. године (видети § 25 горе у тексту) и да је до маја 2002. полиција УМНИК-а уписала предмет у вези са тим (видети § 29 горе у тексту).
88. Циљ ове истраге био је да се открије истина о догађајима који су довели до отмице и нестанка г. Мила Буљевића, да се утврди његова судбина и да се идентификују потенцијални починиоци. Да би испунили ове циљеве, они који спроводе истрагу били су дужни да траже, прикупе и сачувају доказни материјал; да идентификују могуће сведоке и узму њихове изјаве; да идентификују починиоца(е) и изведу их пред надлежни суд утврђен законом.
89. Комисија подсећа да би ефикасне истражне радње морале да се спроводе брзо и експедитивно, где би надлежни органи предузели све разумне кораке и испратили очигледан след истраге како би обезбедили доказе везане за инцидент, укључујући између осталог, сведочење очевидаца, форензичке доказе итд. Истрага такође мора да обезбеди елемент јавног надзора у довољној мери и да такође у разумној мери буде доступна породици жртве. Закључак истражитеља мора да се заснива на подробној, објективној и непристрасној анализи свих релевантних елемената. Штавише, истрага би требало да се повремено преиспита, како би се обезбедило узимање свих доступних информација у разматрање. Пошто обавеза спровођења истраге није обавеза резултата већ средстава, при оцењивању њене ефикасности треба узети у обзир околности конкретног случаја и практичну реалност истражног рада (видети §§ 71-72 изнад).
90. Комисија напомиње да је од самог почетка истраге било очигледних недостатака у њеном спровођењу. Међутим, у светлу горе описаних напомена у вези са њеном ограниченом временском надлежношћу (видети § 43 изнад), Комисија подсећа да је она надлежна *ratione temporis* да процењује усклађеност истраге са чланом 2 ЕКЈП само за период након 23. априла 2005. године, узимајући у обзир статус предмета тог датума (ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад у § 71, при § 70). Период који је предмет разматрања завршава се 9. децембра 2008. године, када је ЕУЛЕКС преузео одговорност у области спровођења правде (видети § 20 изнад).

91. Комисија напомиње са овим у вези да је, према Годишњем извештају УНМИК-ове полиције за 2000. годину, потпуна полицијска извршна власт у области Приштине, укључујући кривичне истраге, била под потпуном контролом полиције УНМИК-а од 19. септембра 1999. године. Дакле, УНМИК је имао одговорност да обезбеди, *прво*, ефикасно и експедитивно спровођење истраге; *друго*, да сав релевантан истражни материјал буде прописно предат органима који преузимају одговорност за истрагу (ЕУЛЕКС); и *треће*, да истражни списи могу да се прате и поврате уколико се појави потреба за тим на било ком каснијем ступњу.
92. Пошто је узела у обзир тврдњу СПГС-а да би списи поднети Комисији могли бити непотпуни, као и због недостатка даљег објашњења у вези с тим (видети § 60 изнад), Комисија претпоставља да УНМИК не може да гарантује да су списи достављени Комисији потпуни. У случају да нису потпуни, то би значило да је можда дошло до једне од следећих ситуација: није спроведена прописна истрага; спис није исправно и у потпуности предат ЕУЛЕКС-у; или УНМИК није добио натраг потпун спис од особе тренутно задужене за његово чување. Комисија је већ напоменула да нема разлога да сумња у поштене намере УНМИК-а у настојању да обезбеди потпун истражни спис ради његове процене (видети § 65 изнад). Међутим, Комисија сматра да, без обзира на то које је од ових могућих објашњења применљиво, оно би указивало на пропуст који се може директно приписати УНМИК-у, било да се ради о периоду када је он обављао своје извршне функције или у свом садашњем својству.
93. У погледу првог дела процедуралне обавезе, односно утврђивања судбине г. Мила Буљевића, Комисија напомиње да се још увек не зна где се он налази. Комисија констатује да је анте-мортем податке у вези са жаличевим несталим братом прикупио МКЦК, у периоду између 1. јуна и 20. септембра 2001. (видети § 25 изнад). Међутим, судећи по релевантној ставци у бази података МКНЛ-а, није прикупљено довољно референтних ДНК узорака на основу којих би идентификација била могућа (*ibid.*).
94. С тим у вези, Комисија напомиње да је прикупљање ДНК узорака само по себи од суштинског значаја, јер обезбеђује неопходан материјал за будућа компаративна истраживања и могућу идентификацију пронађених посмртних остатака. Међутим, у овом случају, прво, такви узорци још увек нису прикупљени, четрнаест година након наводне отмице г. Мила Буљевића, а друго, надлежни органи нису понудили објашњење због чега то није учињено. Комисија даље напомиње да девет година овог периода (1999-2008.) улази у период када је УНМИК вршио пуну власт над Косовом и да период неактивности почевши од 23. априла 2005. до краја извршног мандата УНМИК-а у области правосуђа, спада под временску надлежност Комисије (видети § 43 изнад).
95. Широко је прихваћено да је поређење узорака ДНК материјала једини начин обезбеђивања сигурне идентификације посмртних остатака после тако дугог временског периода. Стога прикупљање довољних узорака од сродника несталог лица постаје императив, а без тога, шансе да се утврди идентитет посмртних остатака, ако се они пронађу, веома су мале. Стога, пошто континуиран пропуст да се прикупе такви узорци озбиљно подрива могућност идентификације посмртних остатака г. Мила Буљевића (у случају да су они пронађени или да буду пронађени), Комисија сматра да први део процедуралне обавезе сходно члану 2 ЕКЈП није

испуњен (упоредити са приступом Комисије у предмету *П. С.*, бр. 48/09, мишљење од 31. октобра 2013, § 95).

96. Комисија се сада враћа на истрагу коју је спровела полиција УНМИК-а и циљу идентификације починилаца и довођење истих пред лице правде, што представља други елемент процедуралне обавезе из члана 2 ЕКЉП.
97. Што се тиче захтева за брзином и ефикасношћу, Комисија има у виду да је код сваке истраге, а нарочито код истраге нестанка у околностима опасним по живот, почетна фаза од кључне важности и да она мора да испуни два главна циља: утврђивање правца истраге и обезбеђивање очувања и прикупљања доказа за евентуалан судски поступак (видети мишљење Комисије по сличном питању изражено у предмету *Х*, бр. 326/09 и остали, мишљење од 6. јуна 2013, § 81).
98. У том смислу, Комисија подсећа на изјаву жалиоца да је њен други брат одмах пријавио отмицу и нестанак њеног брата КФОР-у (видети § 24 изнад). Као што је горе утврђено, УНМИК је постао упознат са нестанком г. Мила Буљевића до октобра 2001, а полиција УНМИК-а је покренула истрагу по том предмету до маја 2002. (видети § 87 изнад). Међутим, полиција УНМИК-а није одмах предузела никакву радњу, осим што је вероватно обавила почетну процену информација, уписивање предмета и унос информација у базу података, што се огледа у истражном досијеу. Стога, по мишљењу Комисије, овом истрагом очигледно нису испуњени захтеви брзине и експедитивности.
99. Што се тиче изјаве СПГС-а у вези са вероватним изостанком брзе и директне пријаве органима УНМИК-а (видети § 56 изнад), Комисија констатује да, према Годишњем извештају УНМИК-ове полиције за 2000. годину, прва два службеника УНМИК-ове полиције стигла су на Косово 13. јуна 1999, „као део тима цивилног особља послатог унапред“. Према истом извештају, „прва [већа] група од 27 међународних цивилних полицијских службеника ... стигла је ... 27. јуна 1999, а распоређена 3. јула 1999. на пет локација на Косову“. Пошто очигледно није било могуће пријавити било шта полицији УМНИК-а на дан када је г. Миле Буљевић отет, други брат жалиоца пријавио је случај КФОР-у.
100. Брат г. Мила Буљевића и очевици (г. М. Ј. и његова супруга) очигледно су напустили Косово убрзо после тога и постали расељена лица у ужој Србији, као што се види из формулара за идентификацију жртве МКЦК-а (видети § 28 изнад). У том погледу, Комисија подсећа на потребу да узме у обзир посебну рањивост расељених лица у пост-конфликтним ситуацијама (видети § 83 изнад). Стога, према мишљењу Комисије, била је УМНИК-ова обавеза да се обрати њима, а не њихова да се врате на Косово, одакле су отишли из безбедносних разлога, како би покушали да сазнају шта се десило њиховом сроднику и шта је са истрагом.
101. Комисија напомиње да није јасно да ли је КФОР пренео полицији УМНИК-а информације неопходне за започињање смислене истраге септембра 1999, када је она преузела пуну извршну полицијску власт у области Приштине (видети § 91 изнад). Међутим, како је горе наведено, до маја 2002, полиција УМНИК-а поседовала је све неопходне информације (видети §§ 28 и 87 изнад). У сваком случају, први и једини суштински корак који је полиција УМНИК-а предузела у

овом случају, иако није правилно забележен и очигледно је био неуспешан, био је покушај да се контактира неидентификовани сродник г. Буљевића, који је наводно начињен децембра 2004. (видети § 32 изнад), што је две и по године након што је предмет отворен. Стога, према мишљењу Комисије, постоји очигледан пропуст у погледу захтева за спровођење истраге брзо и експедитивно.

102. При процени истраге у односу на потребу да се предузму разумни истражни кораци и да се испрати очигледан след истраге како би се добили докази, Комисија узима у обзир чињеницу да прописно вођен истражни спис треба да садржи записе свих истражних активности и, нарочито, разговора вођених са жалиоцем, осумњиченима и свим потенцијалним сведоцима нестанка. У свим случајевима, такви разговори би требало да се обаве што је пре могуће и требало би да буду забележени и сачувани у предметном спису⁶.
103. Комисија напомиње, у овом контексту, да истражни списи нејасно указују на један једини покушај УНМИК-ове полиције да контактира сроднике жртве како би добила додатне информације, чак без објашњења који сродник је у питању и који начин контактирања (видети § 32 изнад). У том смислу, Комисија сматра да је овај покушај контактирања потенцијалних сведока, више од пет година након отмице, очигледно закаснео, а чак није ни прописно евидентиран. Комисија такође са забринутости примећује да жалилац и даље живи на истој адреси и има исти број мобилног телефона, као што је уписано у формулару за идентификацију жртве МКЦК-а (видети § 28 изнад), који је УНМИК-ова полиција добила маја 2002. УНМИК-ова полиција је имала њене податке за контакт новембра 2004, јер су у потпуности наведени у формулару за идентификацију жртве ЈНЛ-а (видети § 30 изнад).
104. Ово је посебно важно с обзиром на чињеницу да је жалилац знала за двоје очевидаца отмице и могла је помоћи полицији да их пронађе. С друге стране, пошто је г. М. Ј. очигледно био смештен у центру за ИРЛ, могли су га пронаћи преко државних институција Србије надлежних за регистрацију и помоћ расељеним лицима.
105. Горенаведене примедбе представљају одговор на аргументе СПГС-а да УНМИК вероватно није контактирао сведоке и обавио разговор с њима јер они нису доставили своје податке за контакт КФОР-у и МКЦК-у, када су пријавили отмицу, и у вези са лошим нивоом сарадње породице жртве са органима УНМИК-а (видети § 56 изнад). Комисија одбацује те аргументе као неосноване.
106. Полиција такође никада није покушала да идентификује место где се догодила отмица г. Мила Буљивића, макар формално, како би боље разумела околности могућег злочина под истрагом, што је основни корак у случајевима са тако мало доказа. Комисија такође узима у обзир да би адекватна истрага тако тешких злочина требало да укључује бар разговор са жалиоцем и сведоком који јој је познат, идентификовање и обављање разговора са лицима која живе у области наведеног злочина или су се наша ту, посебно онима који су били присутни у време отмице и који су стога можда видели нешто („претресање“ подручја), као и са лицима која су познавала жртве, јер они могу имати сазнања о могућим мотивима.

⁶ Видети: Приручник Уједињених нација о ефикасном спречавању и истрази ванправних, произвољних и преких егзекуција, усвојен 24. маја 1989. године од стране Економског и социјалног савета, Резолуција 1989/65.

107. Поред тога, знајући да је жртва радила за српски телевизијски сервис, шансе за проналажење људи који су га познавали лично изгледају велике, а медијске архиве РТС-а би вероватно садржале фотографију и видео снимак који би могао да помогне у потрази за њим или у његовој идентификацији. Међутим, чини се да ниједан од ових корака није предузет.
108. У погледу аргумента СПГС-а да је УНМИК отворио и водио истрагу да би утврдио да ли је било незаконитог нестанка г. Мила Буљевића и идентификовао и извео одговорне особе пред лице приведе (видети § 60 изнад), Комисија констатује да, као што је приказано горе у тексту, списи не одражавају ниједну суштинску радњу предузету ради остваривања тих циљева.
109. Комисија такође подсећа на аргумент СПГС-а да је „без откривања информација сведока или физичких доказа, одуговлачење полицијске истраге услед недостатка доказа неминовно“ (видети 58 изнад). У том погледу, Комисија мора да напомене да код скоро сваке истраге у почетној фази недостаје значајна количина информација. Проналажење неопходних информација како би се надокнадили ови недостаци јесте главни циљ сваке истражне активности. Дакле, истражни органи не би требало да користе недостатак информација као аргумент да би оправдали своју неактивност. Спис који је био доступан Комисији не приказује ниједну такву активност. Стога се чини да је, уместо да активно трага за информацијама и траговима, полиција УНМИК-а једноставно чекала да се додатне информације појаве саме од себе. У овој ситуацији, то је могло довести до губитка потенцијалних доказа (видети нпр. ХРАП, предмет *П. С.*, наведен изнад у § 95, при § 107).
110. По мишљењу Комисије, овај случај је остављен „отворен и на чекању“, односно без било какве радње предузете од стране ЈНЛ-а (видети § 32 изнад) због изостанка информација у почетној фази. У том погледу, Комисија подсећа на свој став по питању категоризације предмета у „активне“ и „неактивне“ – наиме, да би „требало извршити категоризацију истраге тек након што се спроведе минимум могућих истражних активности и изврши прикупљање и анализа доступних информација“ (видети нпр. ХРАП, *Б. А.*, бр. 52/09, мишљење од 14. фебруара 2013, § 82). У овом случају, такво давање приоритета није требало да се обави у најранијим фазама, пре него што је са жалиоцем и сведоцима обављен званичан разговор о околностима везаним за нестанак, нарочито због тога што је до тог нестанка дошло у околностима очигледно опасним по живот, а сви докази до којих се могло доћи били су прикупљени.
111. Комисија у овом контексту напомиње да уколико се информације не обрађују, не развијају или не поткрепљују другим доказима и не ставе у одговарајући облик, ма колико ваљане те информације биле у односу на злочин који је под истрагом, оне неће моћи да допринесу његовом решавању. Да би биле прихваћене на суду, информације морају да постану докази, а то је остварљиво једино путем истражних активности које се предузимају у складу са применљивим законима кривичног поступка. У овом случају, изгледа да полиција уопште није учинила никакве напоре у том правцу (видети нпр. ХРАП, *Тодоровски*, бр. предмета 81/09, мишљење од 31. октобра 2013. године, § 116).

112. Што се тиче аргумента СПГС-а да је жалилац обелоданила неке релевантне информације тек у свом додатном поднеску Комисији децембра 2010. (видети § 57), Комисија констатује, прво, да се већина тих информација већ налазила у истражном досијеу, а друго, да су се те информације лако могле добити од жалиоца, да ју је полиција УНМИК-а контактирала у вези с тим.
113. У погледу периода у току ког је имала надлежност, почевши од 23. априла 2005. године, Комисија напомиње да је након тог критичног датума и даље постојао пропуст по питању спровођења неопходних истражних радњи, у складу са континуираном обавезом истраге (видети § 73 горе у тексту), чиме је процена целе истраге доведена у временски период под надлежношћу Комисије.
114. Комисија такође сматра да је полиција УНМИК-а, пошто посмртни остаци г. Мила Буљевића нису били пронађени и лица одговорна за злочин нису била идентификована, имала обавезу да користи средства која су јој на располагању како би редовно пратила напредак истраге да би била сигурна да ништа није занемарено и да је сваки нови доказ узет у разматрање, и како би обавестила његове сроднике о напретку истраге.
115. Комисија види из списка да је полиција УНМИК-а два пута разматрала ову истрагу: децембра 2004. (видети §§ 30 - 31 изнад) и септембра 2008. (§ 35 изнад). Као што је горе поменуто, током првог разматрања, истражитељ ЈНЛ-а није контактирао неидентификованог сродника жртве, иако су се тачна адреса и број телефона жалиоца налазили у полицијском досијеу (видети § 103). Не наводећи никакав разлог за то, исти истражитељ је закључио да је у овом случају било „немогуће у овом тренутку пронаћи непристрасног сведока“ и *de facto* је обуставио истрагу. Друго разматрање, септембра 2008, било је још мање темељно, јер је истражитељ чак погрешно разумео околности отмице г. Мила Буљевића.
116. Стога, према мишљењу Комисије, није било адекватног и темељног разматрања овог случаја. Изгледа да су оба разматрања случаја обављена као пуке формалности, будући да полиција није идентификовала очигледне празнине у истражном поступку, ослањала се на непотврђене или непостојеће чињенице, наставила је грешке које је(су) начинио(ли) претходни истражитељ(и), а чак је направила и нове.
117. Очигледан изостанак икакве хитне реакције полиције УНМИК-а и икакве адекватне радње у каснијим фазама могао је указати починиоцима на то да надлежни органи нису могли, или нису били вољни, да истраже таква кривична дела. Такав став надлежних органа према најозбиљнијим злочинима у било ком друштву, а нарочито у околностима након сукоба, неминовно ствара културу некажњивости међу починиоцима злочина и може само да доведе до погоршања ситуације. Проблеми са којима се УНМИК сусрео на почетку своје мисије, који су размотрени изнад, не оправдавају такву неактивност, било на почетку или касније.
118. Комисија је свесна чињенице да дужност спровођења истраге није прекршена само због тога што истрага не доводи до задовољавајућег резултата. Ипак, таква истрага мора бити предузета на озбиљан начин, а не да буде само формалност. Комисија сматра да, имајући у виду све околности конкретног случаја, УНМИК није предузео све разумне кораке како би пронашао нестало лице, идентификовао починиоце и

извео из пред лице правде. У том погледу, Комисија сматра да истрага није била одговарајућа и није била усклађена са захтевима брзине, експедитивности и ефикасности (видети § 89 изнад), као што то налаже члан 2.

119. Што се тиче захтева за јавн надзор, Комисија подсећа да члан 2 такође захтева укључивање блиског сродника у истрагу у мери која је неопходна да се заштите његови или њени законски интереси.
120. Као што је горе приказано, истражни досије указује на само један, неуспео, покушај да се контактира сродник г. Мила Буљевића, у децембру 2004. (видети § 101). Једини контакт са жалиоцем и њеним другим братом имало је особље МКЦК-а, између јула и септембра 2001. (видети §§ 25 и 28 изнад). То посебно треба проценити у светлу чињенице да је, бар од октобра 2001, УНМИК био обавештен о наводној отмици и нестанку жалиочевог брата у околностима које су очигледно опасне по живот и о томе да истражи недостају информације. Међутим, у годинама које су уследиле ништа није учињено како би се тај недостатак информација надоместио. Такође, досије указује на то да међународни тужиоци нису предузели никакав корак у вези са жаличевом кривичном пријавом, коју је УНМИК примио и превео августа 2005. (видети § 34 изнад). Комисија стога сматра да истрага није била отворена за јавни надзор, како то налаже члан 2 ЕКЉП.
121. На крају, Комисија подсећа на СПГС-ово лично исказано незадовољство тиме како су информације представљене у расположивом досијеу, јер се различите информације налазе у различитим документима, било оним које је поднела жалилац или оним обезбеђеним од стране ЕУЛЕКС-а, достављеним различитих датума и често без јасних унакрсних референци, које су можда могле да пруже целокупан преглед инцидента (видети § 54 изнад). Потпуно делећи забринутост СПГС-а, Комисија, међутим, сматра да, с обзиром на околности овог случаја, такав недостатак структуре и анализе оскудних информација доступних у истражном досијеу није био узрок пропуста УНМИК-ове полиције да истражи овај предмет, већ сасвим јасно резултат овог пропуста.
122. У светлу мана и недостатака који су горе описани, Комисија закључује да УНМИК није спровео ефикасну истрагу отмице и нестанка г. Мила Буљевића. У складу с тим, постојало је кршење члана 2, процедуралног проширења, ЕКЉП.

В. Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

123. Комисија сматра да се жалилац позива, у суштини, на повреду права на забрану нечовечног или понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

1. Опсег разматрања Комисије

124. Комисија ће размотрити наводе сходно члану 3 ЕКЉП, примењујући исти опсег разматрања који је предвиђен чланом 2 (видети §§38 - 43 горе у тексту).
125. Комисија подсећа да је Европски суд за људска права закључио у много наврата да ситуација принудног нестанка покреће повреду члана 3 у погледу блиских сродника жртве. Суд наглашава да, у вези са чланом 3, „суштина те повреде не лежи толико у

чињеници да је члан породице 'нестао', већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је предочена“ (видети нпр. ЕСЈП (ВВ), *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999, § 98, *ЕКЈП*, 1999-IV; ЕСЈП (ВВ), *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001, § 156, *ЕКЈП*, 2001-IV; ЕСЈП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002, § 358; ЕСЈП, *Базоркина против Русије*, наведен изнад у § 81, при § 139; ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад у § 71, при § 74; ЕСЈП, *Алпату Исраилова против Русије*, бр. 15438/05, пресуда од 14. марта 2013, § 69; видети такође ХРАП, *Здравковић*, бр. 46/08, одлука од 17. априла 2009, § 41). „Сродник може тврдити да је директна жртва понашања надлежних органа поготово у погледу тих реакција и ставова“ (видети, између осталих, ЕСЈП, *Ер и остали против Турске*, бр. 23016/04, пресуда од 31. јула 2012, § 94).

126. На крају, када се ради о душевној патњи изазваној реакцијама надлежних органа на нестанак, наводна повреда је у супротности са материјалним елементом члана 3 ЕКЈП, а не процедуралним елементом, као што је случај у погледу члана 2 (ЕСЈП, *Гелајев против Русије*, бр. 20216/07, пресуда од 15. јула 2010, §§ 147-148).

2. Поднесци страна

127. Жалилац наводи да су недостатак информација и неизвесност у погледу отмице и нестанка г. Мила Буљевића, нарочито због пропуста УНМИК-а да ваљано истражи његов нестанак, проузроковали душевну патњу њој и њеној породици.

128. Коментаришући овај део жалбе, СПГС одбацује те тврдње. Он подвлачи да не постоји ниједан документ у евиденцији о томе да су се жалилац или било који други блиски рођак распитивали код полиције ЈНЛ-а или ЈИРЗ-а при УНМИК-у. Због тога је, према наводима СПГС-а, „УНМИК наставио да разматра предмет ... и покушао да спроведе истраге на основу веома мало информација“.

129. Поред тога, СПГС наглашава да, прво, жалилац није присуствовао нестанку, нити је била у непосредној близини места отмице у време када се догодила и, друго, жалилац није изнела наводе о било каквим лошим намерама особља УНМИК-а укљученог у случај нити доказ о било каквом неуважавању озбиљности случаја или осећања жалиоца и њене породице која проистичу из нестанка г. Мила Буљевића.

130. СПГС закључује да се разумљива и очигледна душевна патња жалиоца не може приписати УНМИК-у већ је она „последница природне патње проузроковане нестанком блиског члана породице“. Тако, према наводима СПГС-а, патњи жалиоца недостају карактеристике које би је разликовале од емотивног бола за који се може сматрати да је нужно изазван код сродника жртве озбиљних кршења људских права.

131. Следствено томе, СПГС тражи од Комисије да одбаци овај део жалбе пошто није дошло до кршења члана 3 ЕКЈП.

3. Процена Комисије

a) *Опита начела која се тичу обавезе сходно члану 3*

132. Као и члан 2, члан 3 ЕКЉП обухвата једну од основних вредности у демократским друштвима (ЕСЉП, *Талат Тене против Турске*, бр. 31247/96, од 21. децембра 2004, § 47; ЕСЉП [ВВ], *Иласку и остали против Молдавије и Русије*, бр. 48787/99, пресуда од 8. јула 2004, *ЕКЉП*, 2004-VII, § 424). Као што то потврђује апсолутни карактер који члан 15 § 2 ЕКЉП даје забрани мучења и нечовечног и понижавајућег поступања, та забрана се примењује чак и у најтежим околностима.
133. Наводећи општа начела применљива на ситуације у којима је наводно дошло до кршења обавезе сходно члану 3 ЕКЉП, Комисија напомиње да феномен нестанка представља сложен облик кршења људских права који се мора разумети и са којим се мора суочити на интегралан начин (видети случај ИАСЉП, *Веласкез Родригез против Хондураса*, наведен изнад у § 67, при § 150).
134. Комисија примењује да се обавеза сходно члану 3 ЕКЉП разликује од процедуралне обавезе надлежних органа сходно члану 2. Док се потоњом од надлежних органа захтева да предузму одређене правне радње које могу довести до идентификације и кажњавања одговорних лица, прва поменута обавеза је општија, више је хуманитарног карактера и односи се на реакцију надлежних органа на патњу сродника лица која су нестала или су убијена.
135. КЉП такође препознаје нестанке као озбиљно кршење људских права. У својој одлуци од 21. јула 1983. године, у предмету *Квинтерос против Уругваја*, Комитет је навео да нестанци представљају озбиљна кршења права сродника несталога лица, који пате услед душевног бола који траје све док траје неизвесност у погледу судбине њихових вољених, често и више година (видети КЉП, Саопштење бр. 107/1981, У. Н. док. СГПП/Ц/ОП/2 при 138 (1990), § 14). Поред тога, у својој одлуци од 15. јула 1994. у предмету *Мохика против Доминиканске Републике*, КЉП је сматрао да је „нестанак лица нераскидиво повезан са поступањем које представља повреду члана 7 [Споразума]“, којим се такође забрањује мучење, нечовечно или понижавајуће поступање и кажњавање (видети КЉП, Саопштење бр. 449/1991, У. Н. док. СГПП/Ц/51/Д/449/1991 (1994), § 5.7).
136. По питању тога да ли се чланови породице нестале особе могу сматрати жртвама поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП, Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права и на своју сопствену судску праксу. Европски суд прихвата такву могућност, што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом тешког кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на такво распитивање“ (видети ЕСЉП, *Басајева и остали против Русије*, бр. 15441/05 и 20731/04, пресуда од 28. маја 2009, § 159; ЕСЉП, случај *Ер и остали против Турске*, наведен изнад у § 125, при § 94).
137. Комисија напомиње да, при процени емоционалне патње жртава, Европски суд такође разматра следеће околности: трајање самог нестанка и периода током којег

није било информација о судбини несталог лица и истражи коју воде надлежни органи; изостанак било какве „смилене“ акције надлежних органа, упркос чињеници да су им се жалиоци обратили како би пријавили нестанак свог сродника и поделили са њима информације које имају; изостанак могућег објашњења или информација о судбини несталог сродника упркос личним или писменим упитима упућеним званичним органима (видети, између осталих предмета, ЕСЈП, *Ер и остали против Турске*, наведен изнад, при § 96; ЕСЈП, *Османоглу против Турске*, бр. 48804/99, пресуда од 24. јануара 2008, § 97). Други фактор који доводи до утврђивања повреде члана 3 ЕКЈП јесте континуирана природа психолошке патње сродника жртве нестанка (ЕСЈП, *Салаков и Ислијамова против Украјине*, бр. 28005/08, пресуда од 14. марта 2013. године, § 201).

138. КЈП је такође разматрао то питање и препознао чланове породица несталих лица као жртве повреде члана 7 Споразума: родитеље (*Бушерф против Алжира*, Саопштење бр. 1196/2003, разматрања од 30. марта 2006, § 9.7, СГПП/Ц/86/Д/1196/2003), децу (*Зарзи против Алжира*, Саопштење бр. 1780/2008, разматрања од 22. марта 2011, § 7.6, СГПП/Ц/101/Д/1780/2008), браћу и сестре (*Ал-Абани против Либијске Арапске Цамахирије*, Саопштење бр. 1640/2007, разматрања од 26. јула 2010, § 7.5, СГПП/Ц/99/Д/1640/2007), супружнике (*Бусруал против Алжира*, Саопштење бр. 992/2001, разматрања од 30. марта 2006, § 9.8, СГПП/Ц/86/Д/992/2001) и тетке/тече, ујне/ујаке, стрине/стричеве (*Беназиза против Алжира*, разматрања од 26. јула 2010, § 9.4, СГПП/Ц/99/Д/1588/2007) (*Башаша против Либијске Арапске Цамахирије*, разматрања од 20. октобра 2010, § 7.2, СГПП/Ц/100/Д/1776/2008). Комитет оправдава овако широко разумевање статуса жртве због патње и бола који су начињени члановима породица нестанком особе, који су често појачани недовољним напорима надлежних органа да истраже нестанак како би установили судбину жртве и извели починиоце пред лице правде (*Абуседра против Либијске Арапске Цамахирије*, Саопштење бр. 1751/2008, разматрања од 25. октобра 2010, § 7.5, СГПП/Ц/100/Д/1751/2008). У случају *Амиров против Руске Федерације*, Комитет је приметио да „без жеље да наведе све околности индиректног стварања жртава, Комитет сматра да пропусти државе као стране која је одговорна за спровођење обавеза истраживања и разјашњавања околности злочина који је претрпела директна жртва обично може представљати фактор. Додатни фактори могу бити неопходни. У овом случају, Комитет напомиње ужасне услове у којима је аутор пронашао осакаћене посмртне остатке своје супруге (...), након одуговлачених, спорадичних мера које су предузете како би се истражиле околности које су довеле до горепомнутих закључака о постојању повреда чланова 6 и 7, тумачених заједно са чланом 2, ставом 3. Комитет сматра да, узете у обзир заједно, околности захтевају да Комитет закључи да су и права аутора сходно члану 7 такође прекршена“ (видети КЈП, *Амиров против Руске Федерације*, наведено у § 82 изнад, при § 11.7).

139. Комисија такође узима у обзир чињеницу да, према наводима Европског суда, анализа реакције надлежних органа не треба да се ограничи ни на какве конкретне манифестације ставова тих органа, изоловане инциденте, нити на процедуралне чинове; насупротив томе, по мишљењу Суда, процена начина на који су надлежни органи тужене Државе реаговали на упите подносиоца жалбе треба да буде глобална и континуирана (видети ЕСЈП, *Аћини против Турске*, бр. 7050/05, пресуда од 1. фебруара 2011, § 45).

140. У том погледу, Европски суд је мишљења да би закључци из процедуралног проширења члана 2 такође били од директне важности при разматрању постојања кршења члана 3 (видети ЕСЉП, *Басајева и остали против Русије*, наведен изнад у § 136, при § 109; ЕСЉП, *Гелајевиј против Русије*, наведен изнад у § 126, при § 147; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, наведен изнад у § 81, при § 140).
141. Комисија примећује да је Европски суд већ установио повреде члана 3 ЕКЉП у погледу нестанака где је закључено да је сама Држава одговорна за отмицу (видети ЕСЉП, *Лулујев и остали против Русије*, бр. 69480/01, пресуда од 9. новембра 2006, §§ 117-118; ЕСЉП, *Кукајев против Русије*, бр. 29361/02, пресуда од 15. новембра 2007, §§ 107-110). Међутим, супротно томе, у случају који Комисија разматра, УНМИК ни на који начин није умешан у сам нестанак и не може се сматрати одговорним за душевну патњу подносиоца жалбе која јој је узрокована почињеним злочином.
142. Комисија узима у обзир да је, у изостанку закључка о одговорности Државе за нестанак, Европски суд пресудио да није убеђен да је понашање надлежних органа, иако немарно у довољној мери да представља кршење члана 2 у његовом процедуралном аспекту, могло само по себи изазвати душевну патњу подносиоца жалбе већу од минималног нивоа јачине који је неопходан да би се сматрало да поступање лежи унутар опсега члана 3 (видети, између осталих случајева, ЕСЉП, *Товсултанова против Русије*, бр. 26974/06, пресуда од 17. јуна 2010, § 104; ЕСЉП, *Шафијева против Русије*, бр. 49379/09, пресуда од 3. маја 2012, § 103).

b) Применљивост члана 3 на контекст Косова

143. У погледу применљивости горенаведених стандарда на контекст Косова, Комисија се прво позива на своје разматрање истог питања у вези са чланом 2, наведено горе у тексту (видети §§ 76 - 85 изнад).
144. Комисија понавља да један функционалан систем за спровођење закона треба да узме у обзир заштиту потреба жртава и сведока, као и да размотри посебну рањивост расељених лица у ситуацијама након сукоба. Комисија је већ размотрила чињеницу да је Генерални секретар УН-а 2003. године описао систем полиције и правде на Косову као систем који „добро функционише“ и који је „одржив“ (видети § 18 горе у тексту).
145. Комисија поново напомиње да неће размотрити релевантну праксу нити наводне препреке спровођењу ефикасне истраге *in abstracto*, већ само у односу на њихову конкретну примену на дотичну жалбу, узимајући у обзир конкретне околности случаја.
146. Из тих разлога, Комисија сматра да мора да установи, у вези са сваким случајем, да ли би став и реакције УНМИК-ових органа на сам нестанак и на захтевање информација од стране жалилаца у вези са судбином њихових сродника и кривичном истрагом представљали повреду обавезе сходно члану 3, имајући у виду реалну ситуацију на Косову у релевантно време.

с) Усаглашеност са чланом 3 у овом предмету

147. У оквиру ових догађаја, Комисија у овом случају примећује одређен број фактора који, узети заједно у разматрање, покрећу питање повреде члана 3 ЕКЉП.
148. Комисија напомиње блискост породичних веза између жалиоца и г. Мила Буљевића, с обзиром на то да је он њен брат.
149. Комисија подсећа на пропуст установљен горе у тексту у вези са процедуралном обавезом члана 2, упркос чињеници да је полиција УНМИК-а имала минимум информација потребних да води истрагу од самог почетка. Комисија даље констатује да органи УНМИК-а никада нису ни контактирали жалиоца, чак ни у циљу прикупљања додатних информација о нестанку, пружања нових информација о истрази и укључивања жалиоца у процес идентификације г. Мила Буљевића. У том погледу, Комисија понавља да, са становишта члана 3, она може испитати реакције и ставове УНМИК-а према жалиоцу у њиховој целисти.
150. Као што је показано горе у тексту у вези са чланом 2, по овом случају није спроведена никаква, чак ни минимална, истрага. Ни полиција УНМИК-а ни тужиоци никада нису обавили званичан разговор са жалиоцем; анте-мортем податке који се налазе у истражном спису прикупио је МКЦК. Уместо да спроводи истрагу, полиција је једноставно чекала да се информације појаве саме од себе. У том погледу, Комисија сматра да коментар СПГС-а да је УНМИК био ангажован у случају г. Мила Буљевића и да је покушао да спроведе истраге (видети § 128 горе у тексту), употребљен у вези са чланом 3, не одражава реално стање ове истраге.
151. Такође, оцењујући истражни поступак у вези с овим предметом у односу на захтеве предвиђене процедуралним аспектом члана 2 ЕКЉП, Комисија је већ одбацила аргументе СПГС-а да је пропуст да се контактира жалилац и обави разговор са њом и другим члановима породице можда био узрокован недостатком података за контакт и изостанком сарадње с њихове стране (видети § 105). Изводећи закључке из пропуста УНМИК-а да пружи могуће објашњење за изостанак икаквог контакта са жалиоцем, Комисија сматра да је ова ситуација, која се наставила током периода временске надлежности Комисије, изазвала озбиљну неизвесност жалиоца и њене породице у вези са судбином г. Мила Буљевића и статусом истраге. Поред тога, Комисији се чини да није баш примерено имплицитно приписати овај пропуст породици жртве.
152. У светлу горенаведеног, Комисија закључује да је жалилац трпела тешку патњу и бол током продуженог и дуготрајног временског периода због начина на који су се органи УНМИК-а бавили предметом и због њене немогућности да сазна шта се десило њеном брату. У том погледу је очигледно да, у било којој ситуацији, бол сестре која мора да живи у неизвесности у вези са судбином блиског члана породице мора бити неподношљив.
153. Из горенаведених разлога, Комисија закључује да је УНМИК својим понашањем допринео патњи и душевном болу жалиоца, чиме је дошло до кршења члана 3 ЕКЉП.

V. ЗАКЉУЧНИ КОМЕНТАРИ И ПРЕПОРУКЕ

154. У светлу закључака Комисије о овом предмету, Комисија је мишљења да је потребан неки облик накнаде.
155. Комисија напомиње да принудни нестанци представљају озбиљна кршења људских права која се морају истражити и судски процесуирати под било каквим околностима. Комисија такође напомиње да је УНМИК, као територијална управа на Косову од 1999. до 2008. године, имао примарну одговорност да ефикасно истражи и кривично гони лица одговорна за отмицу и нестанак г. Мила Буљевића и да његов пропуст да то учини представља настављено озбиљно кршење људских права жртве и њеног сродника, поготово права на утврђивање чињеница.
156. Комисија истиче забринутост самог СПГС-а да су неадекватна средства, поготово на почетку УНМИК-ове мисије, довела до тога да испуњавање УНМИК-ових обавеза у погледу људских права буде тешко достигну.
157. Уобичајено би била одговорност УНМИК-а да предузме одговарајуће мере како би стао на крај запаженом кршењу права и, колико је то могуће, исправио последице истог. Међутим, као што је Комисија напоменула горе у тексту (видети § 18), одговорност УНМИК-а која се тиче судства на Косову завршила се 9. децембра 2008. године, када је ЕУЛЕКС преузео потпуну радну контролу у области владавине права. УНМИК стога није више у позицији да предузима мере које ће имати директан утицај на истраге које су још увек на чекању пред ЕУЛЕКС-ом или локалним властима. Такође, након проглашења независности од стране Привремених институција самоуправе Косова 17. фебруара 2008. године и касније, ступањем на снагу косовског устава 15. јуна 2008. године, УНМИК је престао да обавља извршне функције на Косову и та чињеница је ограничила његову могућност да пружи пуну и ефикасну репарацију за извршену повреду права, како је то прописано утврђеним начелима међународног права о људским правима.
158. Комисија сматра да ова чињенична ситуација не ослобађа УНМИК од одговорности да исправи, што је могуће више, последице кршења права за која је одговоран.

У погледу жалиоца и предмета, Комисија сматра прикладним да УНМИК:

- У складу са судском праксом Европског суда за људска права у вези са ситуацијама ограничене надлежности државе (видети ЕСЉП [ВВ], *Иласку и остали против Молдавије и Русије*, бр. 48787/99, пресуда од 8. јула 2004, ЕКЉП, 2004-VII, § 333; ЕСЉП, *Ал-Садун и Муфди против Уједињеног Краљевства*, бр. 61498/08, пресуда од 2. марта 2010, § 171; ЕСЉП [ВВ]), *Катан и остали против Молдавије и Русије*, бр. 43370/04, 8252/05 и 18454/06, пресуда од 19. октобра 2012, § 109), мора тежити томе да, уз сва дипломатска средства која су му доступна у односу на ЕУЛЕКС и косовске власти, добије уверавања да ће истраге које се односе на случај који се овом приликом разматра бити настављене у складу са захтевима ефикасне истраге предвиђеним чланом 2, да ће се утврдити околности везане за отмицу и нестанак г. Мила Буљевића и да ће починиоци бити изведени пред лице правде. Жалилац и/или други блиски сродници треба да буду

обавештени о том поступку и да добију увид у релевантну документацију, уколико је потребно;

- Јавно призна, у разумном року, одговорност у вези са пропустом УНМИК-а да адекватно истражи отмицу и нестанак г. Мила Буљевића, као и са патњом и душевним болом до којих је касније дошло, и јавно се извини жалиоцу и њеној породици у вези са тим;

- Предузме одговарајуће кораке за исплату адекватне надокнаде жалиоцу за моралну штету коју је претрпела због УНМИК-овог пропуста да спроведе ефикасну истрагу, као и за патњу и душевни бол које је жалилац претрпела услед понашања УНМИК-а.

Комисија такође сматра да је прикладно да УНМИК:

- У складу са Резолуцијом Генералне скупштине УН-а о „Основним начелима и смерницама у вези са правом на правни лек и репарацију за жртве грубог кршења међународног права које се тиче људских права и озбиљног кршења међународног хуманитарног права“ (А/Res/60/147, 21. март 2006. године), предузме одговарајуће кораке, путем других институција повезаних са УН-ом које раде на Косову, домаћих органа и невладиних организација, ради остваривања потпуног и свеобухватног програма репарације, укључујући реституцију, компензацију, рехабилитацију, сатисфакцију и гаранцију да се тако нешто неће поновити, за жртве из свих заједница које су претрпеле озбиљне повреде људских права током и након сукоба на Косову;

- Предузме одговарајуће кораке код надлежних органа Уједињених нација, укључујући Генералног секретара УН-а, ка додељивању одговарајућих људских и финансијских ресурса како би се осигурало да Уједињене нације увек поштују стандарде међународних људских права, укључујући и ситуације када обављају административне и извршне функције на некој територији, и да обезбеди ефикасно и независно надгледање;

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

1. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА ЈЕ ДОШЛО ДО КРШЕЊА ПРОЦЕДУРАЛНЕ ОБАВЕЗЕ СХОДНО ЧЛАНУ 2 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;

2. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА ЈЕ ДОШЛО ДО КРШЕЊА МАТЕРИЈАЛНЕ ОБАВЕЗЕ СХОДНО ЧЛАНУ 3 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;

3. ПРЕПОРУЧУЈЕ ДА УНМИК:

- a. ТРАЖИ ОД ЕУЛЕКСА И ДРУГИХ НАДЛЕЖНИХ ОРГАНА НА КОСОВУ ДА ПРЕДУЗМУ СВЕ МОГУЋЕ КОРАКЕ КАКО БИ ОСИГУРАЛИ ДА СЕ КРИВИЧНА ИСТРАГА У ВЕЗИ СА ОТМИЦОМ И НЕСТАНКОМ Г. МИЛА БУЉЕВИЋА НАСТАВИ У СКЛАДУ СА ЧЛАНОМ 2 ЕКЉП И ДА ПОЧИНИОЦИ БУДУ ИЗВЕДЕНИ ПРЕД ЛИЦЕ ПРАВДЕ;**
- b. ЈАВНО ПРИЗНА ОДГОВОРНОСТ ЗА СВОЈ ПРОПУСТ ДА СПРОВЕДЕ ЕФИКАСНУ ИСТРАГУ У ВЕЗИ СА ОТМИЦОМ И НЕСТАНКОМ ЖАЛИОЧЕВОГ БРАТА, КАО И ЗА ПАТЊУ И ДУШЕВНИ БОЛ ДО КОЈИХ ЈЕ ДОШЛО И ЈАВНО СЕ ИЗВИНИ ЖАЛИОЦУ И ЊЕНОЈ ПОРОДИЦИ;**
- c. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ ЗА ИСПЛАТУ ОДГОВАРАЈУЋЕ НАДОКНАДЕ ЖАЛИОЦУ ЗА ПРЕТРПЉЕНУ МОРАЛНУ ШТЕТУ У ВЕЗИ СА УСТАНОВЉЕНИМ ПОВРЕДАМА ЧЛАНА 2 И ЧЛАНА 3 ЕКЉП.**
- d. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ КА ОСТВАРИВАЊУ ПОТПУНОГ И СВЕОБУХВАТНОГ ПРОГРАМА РЕПАРАЦИЈЕ;**
- e. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ У УЈЕДИЊЕНИМ НАЦИЈАМА КАО ГАРАНЦИЈУ ДА СЕ ИСТА СИТУАЦИЈА НЕЋЕ ПОНОВИТИ;**
- f. ОДМАХ ПРЕДУЗМЕ ЕФИКАСНЕ МЕРЕ ЗА ПРИМЕНУ ПРЕПОРУКА КОМИСИЈЕ И ОБАВЕСТИ ЖАЛИОЦА И КОМИСИЈУ О ДАЉЕМ РАЗВОЈУ ОВОГ ПРЕДМЕТА.**

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући

СКРАЋЕНИЦЕ И АКРОНИМИ

ЦЈКИ – Централна јединица за кривичну истрагу
СГПП – Међународни споразум о грађанским и политичким правима
ОП – Одељење правде
ОЈТ – Окружно јавно тужилаштво
ЕКЉП – Европска конвенција о људским правима
ЕСЉП – Европски суд за људска права
ЕУ – Европска унија
ЕУЛЕКС – Мисија владавине права Европске уније на Косову
СРЈ – Савезна Република Југославија
ХРАП – Саветодавна комисија за људска права
КЉП – Комитет за људска права Уједињених нација
ИАСЉП – Интерамерички суд за људска права
МКНЛ – Међународна комисија за нестала лица
МКЦК – Међународни комитет Црвеног крста
МКТЈ – Међународни кривични трибунал за бившу Југославију
ИРЛ – Интерно расељено лице
КФОР – Међународне безбедносне снаге (обично познате као косовске снаге)
ОВК – Ослободилачка војска Косова
МоР – Меморандум о разумевању
ЈНЛ – Јединица за нестала лица
НАТО – Северно-атлантски споразумни савез
КНЛСМ – Канцеларија за нестала лица и судску медицину
ОЕБС – Организација за европску безбедност и сарадњу
РИЈ – Регионална истражна јединица
СПГС – Специјални представник Генералног секретара
УН – Уједињене нације
УНХЦР – Високи комесар Уједињених нација за избеглице
УНМИК – Привремена управа мисије Уједињених нација на Косову
КПИЖ – Комисија за проналажење и идентификацију жртава
ЈИРЗ – Јединица за истрагу ратних злочина